

Nierpatiënt Wilma (53)

'IK ZIT IN DE VERLENGINGSTIJD VAN MIJN LEVEN'

Op haar 25ste kreeg ze haar eerste donornier; de tweede elf jaar later. Wilma de Witte (53) was er zonder die nieren niet meer geweest. "Iedere avond bedank ik mijn nier."

Lieve nier, dank dat je bij me blijft. Ik hoop dat je het volhoudt, zeg ik voor het slapengaan. Een soort schietgebedje. Ik ben dolblij met mijn nier. Jarenlang lag ik aan de dialyse en na de transplantaties voelde ik me als herboren. Ik kon veel meer, net als mijn vriendinnen stond ik weer op de dansvloer. Nu ik ouder word, merk ik wel een vroegtijdige aftakeling; ik zie er ouder uit, voel me sneller moe dan een ander. Dat komt door het jarenlang medicijnen slikken, de nierdialyse en vele complicaties en operaties. Ik baal daarvan, maar doe dingen die ik nog wel kan: vrijwilligerswerk in het Vestzaktheater en de Geefwinkel. Ik schilder en speel

gitaar en piano, heb zangles en treed op met vrienden, in verzorgingshuizen bijvoorbeeld. Ik geniet daar zo van. (Lachend) Ik zit in een dipje, maar met mijn nier gaat het gelukkig goed, zeg ik als het even tegenzit. De eeuwige optimist."

VERWAARLOZING

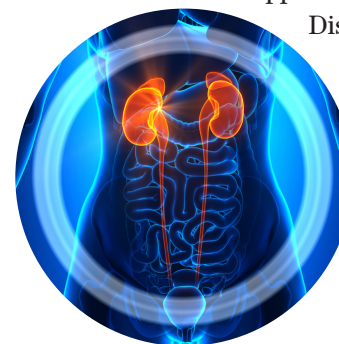
"Als kleuter had ik altijd al pijn in mijn zij. Zo erg, dat ik met mijn hoofd tegen de muur bonkte. Mijn ouders waren te druk met hun zaak aan huis, een bioscoop, danszaal en besloten bar. Daardoor konden ze mij niet de juiste aandacht en zorg geven. Op mijn elfde kwam de schoolarts er pas achter dat ik ernstig nier-

falen had. Mijn nieren functioneerden nog maar voor vijftien procent. Ik rolde het circuit in van ziekenhuis-opnames, operaties, medicijnen en een zeer streng dieet. Ik gedroeg me niet als een patiënt, zelfs mijn eerste vriendjes wisten het niet. 'Verwaarlozing', reageren mensen weleens op mijn verhaal; ik zie het liever als onvermogen. Mijn jeugd, waarin ik moest overleven, heeft er ook voor gezorgd dat ik dit leven aan- kan en positief ben gebleven."

GEEN OMA WORDEN

Na de middelbare school moest ik aan de dialyse, drie keer per week. Een dagtaak. Dat het mijn leven beperkte, daar had ik eigenlijk geen last van. Ik ging maar door, werkte en had zo'n zin in het leven. Acht jaar later kreeg ik mijn eerste donornier. Ik was zo blij, maar de transplantatie was heftig; ik kreeg een grote afstoting. Artsen deden alles wat in hun vermogen lag, binnen tien dagen móest die nier aanslaan. Ik gooide het op een akkoordje met God, en ik geloof helemaal niet! "God, als je deze nier laat zitten, hoef ik later geen kinderen", die afspraak maakte ik. Terwijl ik zo'n grote kinderwens had en ik het mis dat ik geen oma word. De negende dag functioneerde mijn nier, acht weken later mocht ik naar huis, drie maanden later werkte ik weer.

Ineens had ik tijd. Ik hoefde niet meer aan de dialyse en kreeg energie. En heel fijn, ik had geen dorst meer, hoefde me niet langer aan de beperking van maximaal 300 cc aan koffie, thee of water per dag te houden. Ik ging samenwonen, sporten en kon op vakantie zonder die afhankelijkheid van een dialyse-apparaat. Zelfs een berg in het Lake District kon ik beklimmen. Ik was zo happy!"

WIE IS MIJN DONOR?

"Je moet weer aan de dialyse", zei de arts elf jaar later. Ik was verbijs- terd en brak. Die vier jaar opnieuw aan de dialyse

vanwege chronische afstoting hakte er zo veel meer in. Het ging slecht met me. Op mijn veertigste gaf ik een feest alsof 't het laatste was. Voor het eerst dacht ik: verdorie, als mijn ouders en huisarts vroeger meer hadden opgelet, had dit niet hoeven gebeuren. De eerste keer dat ik medelijden met mezelf had. Net op het moment dat ik in gedachten afscheid van

al mijn vrienden nam, kreeg ik het verlossende telefoon- tje: er was een nier voor me. 'Ik ben bang om dood te gaan', snikte ik. Die eerste keer was loodzwaar geweest, ik durfde bijna niet meer. Maar deze nier werkte direct als een tiere- lier. En heel bizar, 's avonds keek ik naar het Journaal en hoorde dat er een meisje verongelukt was bij een viaduct, nabij Rotterdam. Ze kreeg een tegel door haar ruit, een paar uur voordat ik opgeroepen werd. Ik ben ervan over-

tuigd dat zij mijn donor is. Gevoelsmatig. Ik heb geen contact met de familie gehad, van het ziekenhuis krijg je die gegevens niet. Ik heb nog wel een oproep op internet gedaan en wil nog steeds graag weten of die nier van haar is en ik mijn leven aan haar te dan- ken heb. Maar ik begrijp ook dat contact moeilijk is voor de familie."

WENS: EEN PARTNER

"Ik zit in de verlengingstijd van mijn leven, ben ouder geworden dan ik dacht. Er moet ook niets meer gebeuren. Gek, maar ik ben meer met de dood bezig dan voorheen. Dus praat ik met een begrafenisonder- nemer en notaris. Mijn uitvaart gebeurt zoals ik dat wil, met al mijn vrienden. Het voelt niet zwaar om ermee bezig te zijn. Ik heb een te gek leven gehad. (Lachend) Nou, ik heb nog wel één wens: bekend worden. Niet om het beroemd zijn, maar met mijn verhaal zou ik andere mensen willen helpen. Het belang van donor worden benadrukken. Maar wat ik écht, écht zou willen: een partner met wie ik een gelijkwaardige relatie heb, gek kan doen en reizen. Een man met humor en intelligentie, een man die me omarmt." ■

'IK GOOIDE HET OP EEN AKKOORDJE MET GOD'